

fremkomme noget Anstødeligt i hans Forhold til hans Kunstfæller — dette er ordret gjen- givet — kunde sige: Saalænge jeg ikke faar opfyldt, hvad jeg vil, erklærer jeg, at man kan sætte mig paa Repertoiret, saa ofte man vil, men jeg kommer dog ikke, medens jeg dog vil vedblive at staa som kongelig Skuespiller. Skulde dette virkelig være den ærede Forespørgers Mening? Den ærede Forespørger anslog i det Hele taget fra Begyndelsen af sin Forespørgsel en temmelig høi Tone. Det var, som om vi nu her overfor den danste Embedsstand skulde, jeg vil ikke sige, retablere Folkethingets og den ærede Forespørgers egen Stilling, man skulde her ved denne Leilighed — hvorved Thinget iøvrigt kommer til at spille en temmelig passiv Rolle, medens hele det Aktive kommer til at falde paa den ærede Forespørger selv — vise sig som den, der tog sig varmt af Embedsstanden, Embedsstanden, der jo har maattet finde sig i forskjellige Viderværdigheder, som af og til ere vederfarede den her i Thinget, og hvorfor den — maatte ubilligt — for en Del har givet den ærede Forespørger Skylden, kunde maatte føle sig trøsteligen beroliget ved at se, hvorledes den ærede Forespørger nu træder op som Talsmand for denne forurettede, uskyldige Embedsstand; men jeg tror dog ikke, at den ærede Forespørger herved har gjort enten sig selv eller den danste Embedsstand nogen særlig Tjeneste. Jeg tror, at det i alle Maader havde været langt rigtigere, om den Paagjældende havde overgivet disse samtlige Dokumenter til Offentligheden — hvilket man jo kunde antage, han ikke kunde have Noget imod, siden han har valgt ad denne Vej at søge at faa det Samme frem. Man vilde da kunne have faaet et fuldstændigt Indblik i Forholdene, hvilket ikke er let at opnaa ved en saadan Meddelelse af forholdsvis kun Brudstykker af enkelte Skrivelser. Jeg tror imidlertid, at, hvad der her er fremstillet, allerede maa være tilstrækkeligt til at vise, under hvilke betydelige Bildfarelser og urigtige Forudsætninger den ærede Forespørger er kommen ind paa denne hele Sag, og hvorlangt det derfor er fra, at der er nogen Grund til at drage disse storartede Slutninger ud af den. Naar

den ærede Forespørger endog omtalte den sidste Skrivelse, der, som sagt ikke er mere end nogle Timer gammel, beklager jeg høiligt, at den er kommen i hans Hænder og er bleven oplæst nu, thi jeg skrev den med det Duffe; at den paagjældende Skuespiller, for hvis Talent som Kunstner jeg har en saa stor Kjærlighed og Agtelse, at det for mig personlig vilde være en stor Ubehagelighed, dersom denne Sag skulde ende med hans Tab for Theatret, vilde beholde den i sit eget Bærg i nogen Tid for derved at faa Leilighed til en rolig Overveielse fra sin egen Side. Jeg skrev den netop med dette Sindelag imod ham, med Duffe om at vise ham, at han havde Aret i sin Opfattelse af Stillingen, for, trods denne Opfattelse fra hans Side, at aabne ham Veien til at komme ud af den Position, hvori han var kommen, og hvori Ingen mere end jeg ønsker, at han ikke var kommen. Jeg tror som sagt ikke, at det, som nu er sket, er skiftet til at hjælpe ham frem paa denne Vej, men hvis det ikke sker, hvis en Skuespiller vedbliver at sige overfor Bestyrelsen og Ministeriet: Dersom I ikke opfylder, hvad jeg forlanger med Hensyn til en Sag, forbeholder jeg mig at blive staaende som kongelig Skuespiller og at trække Gage som saadan, men forbeholder mig tilligemed Frihed til at spille eller ikke, saa har jeg som Minister ikke Andet dertil at svare, end dette: Hvis han fastholder det, indstiller jeg ham til Afsked. Jeg haaber i alt Fald, at dette, efter hvad der nu er sket her i Thinget, ikke skal være noget som helst Vidnesbyrd om, at den Minister, der optræder saaledes, er forfalden til drakoniske eller terroriserende Tendenser, eller at han paa nogen Maade har fornegtet sin Fortid og sin hele Karakter derved; idet jeg er overbevist, om, at der maa være en bestemt Følelse hos Thinget selv af, at det, med al Agtelse og Hensynstagen til Embedsstanden i Almindelighed og i saadanne Forhold i Særdeleshed, ikke gaar an, at en underordnet Embedsmand stiller sig fuldstændig hensynsløs overfor den Bestyrelse og det Institut, som kommer til at lide under hans Handlemaade.

J. A. Hansen: Jeg kan være fuld-